

Jesu åhörare var påtagligt irriterade: ”Vad säger den där mannen? Han gör sig märkvärdig. Men han är bara någon snickare från Nasaret, vi känner ju hans familj. Och nu säger han så konstigt: ’Jag är livets bröd från himlen’.”

De hade ätit bröd som mirakulöst räckte för tusentals människor. Hade de missuppfattat Guds omsorg i nöden? Det var ju en central berättelse i Israels historia, om detta **Manna** - det bröd som israeliterna under ökenvandringen liksom fick från himlen. Det gav dem föda, så att de kunde klara av strapatserna och hungersnöden.

Eller tänkte de inte på **Elia** som inför svältdöden fick bröd och vatten som himmelsk gåva? Han blev styrkt och kunde sedan vandra hela vägen till Guds berg Horeb. Det hörde vi i första läsningen.

Det underbara brödet från himlen som är så väsentligt i Israels historia fick sin fullbordan i Guds största gåva till oss: **Jesus Kristus**. Han är brödet som ger liv. Jesus möter oss i gudstjänst och bön, i Bibeln, i vår lidande medmänniska, i kyrkans gemenskap. Han är bildligt talat det bröd som mättar vår innersta hunger och längtan.

Mest intensivt möter vi Herren själv när vi tar emot honom i den heliga **kommunionen**. Han kommer till oss som ett konkret litet brödstycke, som *livs-medel* i ordets sanna betydelse. Hostian kallas *det Allraheligaste*; här ser vi Gud, den Allsmäktige och Eviga, under brödets gestalt – kemikaliskt är det bara ett litet bröd men samtidigt är det Jesus Kristus den Uppståndne. Det jordiskt-konkreta och det osynligt-gudomliga går in i varandra. Såsom mannen från Nasaret, snickaren Jesus, en av oss, samtidigt är Guds evige Son. Trots 2000 år av teologi kan vi aldrig fullt begripa detta mysterium. Vi bör ödmjukt överlämna vår tro i Guds händer. Detta budskap om Jesus, det himmelska brödet, spränger vår förståelses ramar. Gud är bortom våra djupaste tankar. Gud är GUD.

Det är alltså något oerhört när vi får ta emot Kristi kropp och blod i mässan. Det kräver av oss **radikal vördnad**.

Vi är inte "kompis" med Jesus. Han, vår mänskliga broder, är Guds evige Son. Tidigare förberedde man sig inför den heliga kommunionen mycket noggrant: man biktade sig dagen innan; från och med midnatt fick man varken äta eller dricka inför det heliga mötet med Kristus. Fortfarande bekänner vi i början av mässan – och fyra gånger till – att vi bara är ovärdiga syndare. Vi litar på Guds barmhärtighet. En sådan inställning kallas för gudsfruktan. Vördnaden inför Guds majestät hör till varje kristen.

Därför lyfter prästen hostian vid kommunionen och säger: "**Kristi kropp?**" Det är en fråga som går i djupet. Man kunde utvidga frågan: "Tror du verkligen att denna lilla brödskiva är Guds totala kärlek, hans egen Son?" Och svaret är därför inte ett menlöst "Tack" utan en trosbekännelse: "Amen", som kan utvidgas: "Ja, jag tror, även om jag inte fattar detta djupa mysterium."

När vi träder fram och tar emot Jesus som Livets bröd hör vi i vårt inre hans ljuva röst: **Välkommen!** Han kallar oss svaga syndare till sin bröllopsfest, han bjuder oss till gemenskap och vänskap. Han ger oss sin kärlek, han ger oss del i sitt liv. Vi är välkomna hos Kristus, livets bröd.

Detta är ett så glädjande men svårsmält budskap att vi under fem söndagar i rad hör olika avsnitt ur sjätte kapitlet i Johannesevangeliet som alla kretsar kring Jesus Kristus, brödet från himlen, hans kött som han ger "för att världen skall leva."

p. Klaus P. Dietz S.J.